

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

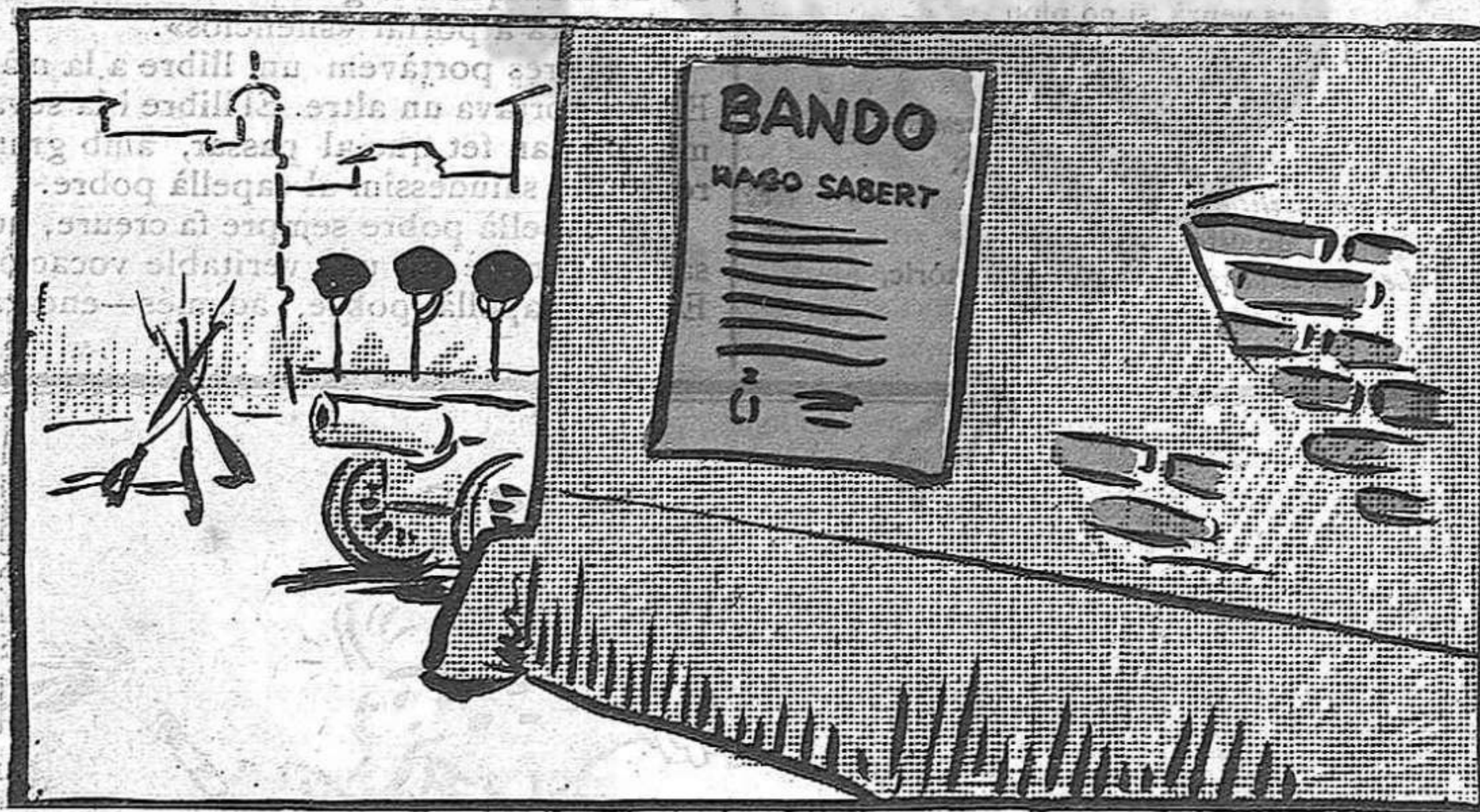
Les solucions que troben els governants per a resoldre les qüestions socials.

Engarjolar al poble

Esgrimir la terrible censura

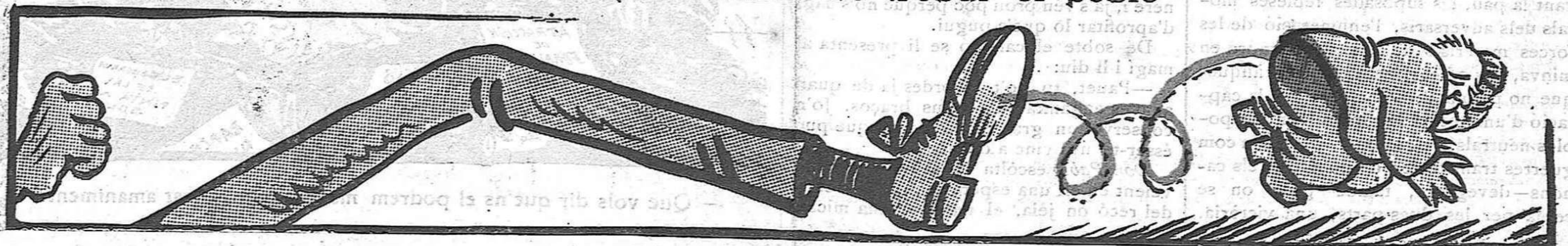

Declarar l'estat de guerra

Fer d'un ruc un governador

La solució que hauria de trobar el poble

AQUESTA

6/38

Esser bon ciutadà

Un moviment obrer, desviant-se del curs natural a seguir, ha convertit la ciutat de Barcelona en un femer. Potser mai s'havia donat al món un cas igual an aquest.

Un fet s'enverina, es torça, es maleja, es canvia en un altre fet completament diferent. Així s'arriba a un dolorós desconeixement de les qüestions socials que tant afecten a la vida de la ciutat. Així es fan càrrecs a qui no s'haurien de fer i es tira la pedra de la culpa a qui no s'hauria de tirar. Si el problema s'ha enverinat tant i ha sofert tantes metamorfosis, com trobar una solució?

Aquest moviment obrer, però, aquest conat de vaga, ha tingut una manera imbècil de manifestar-se: convertir en un immens femer la ciutat de Barcelona. Qui no estima la ciutat, qui no la cuida, no pot ésser bon ciutadà ni parlar en nom d'ella. I per ciutadà consti que entenem a les màximes autoritats civils de la província.

Omissions impolítiques

Si agafem al ciutadà de tipu mig i li demanem els orígens de la vaga, és gairebé segur que els ignorarà. Acceptem que no els ignora i pot precisar que una intemperància patronal, fou la causa de l'atur del port i del ram de transports. Però, si li tornem a preguntar perquè segueix la vaga, i quines ampliacions han posat els vaguistes en les seves demandes, ja no sabrà què respondre. Potser haurà sentit parlar d'un nou horari, d'unes seixanta hores de treball exigides pels carreters, mes tan vagament que no correspon la imprecisió de lo sabut a lo greu de la vaga.

A l'engúnia de la ciutat, i a les ignoràncies de la ciutat s'havia de respondre amb unes concretes explicacions del conflicte. Dir els obrers: Nosaltres varem anar a la vaga per aquest motiu, ben just; nosaltres la sostenim, cercant el desagravi i a més a més, antigues reivindicacions que són aquestes i aquestes. Això ben clar i pels diaris, per les cantonades, pels carrers amb els manifestos. Més, encara. Diàriament, l'organització obrera, reservant-se discretament lo que estigués en plet, hauria de donar el comunicat de la situació del conflicte. No pateix la ciutat sencera? No trabsalsa la vaga tota la seva economia, fins la mateixa vida domèstica? Doncs això bé val una, primer, explicació total i enraonada, i després una mínima explicació de la marxa de la crisi. Si amb els malalts il·lustres se fa, perquè no imitar-ho en l'estat patològic de la urbs?

La guerra ens mostra l'eficàcia de les propagandes articulades i persistents. Qualsevol operació militar, una acció política, una maniobra diplomàtica, se projectaven en els diaris amb llargs radiogrames que expedien les agències oficinoses dels bel·ligerants. Els orígens de la guerra, formaren, tot seguit, tota una bibliografia. Després, l'atribució de crudeltats, l'acusació d'intransigència davant la pau, les suposades febleses morals dels adversaris, l'enumeració de les forces materials de l'enemic, sempre en minva, ens oferien batalles telegràfiques que no tenien altra finalitat que la captació d'una solidaritat moral en els pobles neutrals. Les grans vagues, són com guerres transitòries, on no parlen els canons—devegades, també—però on se cerca per les dues parts, una victòria,

que s'obté per una força que pot més que la contrària, i devegades, per l'ambient favorable que's produeix a favor d'uns bel·ligerants.

Els obrers no deuen arronsar mai les espatlles quan se'ls hi parla de l'apel·lació a la ciutat, de cercar l'aquiescència de la ciutat. També els imponderables poden decidir les vagues, com decideixen la guerra. A hores d'ara els alemanys estan convençuts de que perderen la guerra per manca de sensibilitat i de tàctica política. Els obrers deuen meditar sobre aquesta lliçó de la guerra, i comprendre, que uns munts de brutícia pot ésser un imponderable, i que una propaganda eficaç no pot ésser menyspreuada.

Nosaltres, fem vaga per aquestes raons—degueren dir. I exposar-les. I sostenir-les. Nosaltres no lluitem contra la ciutat, sinó contra uns patrons. I ordenar que les escombraries no formessin part del front de vaga. Això seria polític, i lo polític—que no és precisament lo electoral, ni lo parlamentari—és, gairebé sempre, lo intel·ligent.

PARADOX

El carretó

El pare d'En Pauet feia treballar una trentena de telers a mà, instal·lats en una petita quadra de lloguer, al poble de Senmanat. Tenia un petit magatzem al carrer Baix de Sant Pere i En Pauet amb el carretó repartia les peces de teixit a la clientela barcelonina.

La quadra de Senmanat fou abandonada per instal·lar cent telers mecànics a una gran sala del «Vapor Nou». El magatzem s'instal·là al carrer de Trafalgar amb una mica de decència i el repartiment de les peces va fer-se en un cotxe de indústria amb lletereros i tot. En Pauet ja era el senyor Pau. El carretó fou entafurat a un recó de magatzem, cobert d'arpilleres velles i de paper d'enfardar.

Avui *Don Pablo* te fàbrica pròpia construïda de peu a Sant Martí amb tres-cents telers moguts per l'electricitat. Te un magatzem luxós en casa pròpia i fa el repartó en auto-camió. El carretó fou ficat a un recó de garatge entre gomes, capotes i ferrallots.

La vaga de transports ha portat mals de cap a *Don Pablo*. L'auto-camió que havia provat de sortir fou trotejat i el bon burgès està que trina perquè algunes botigues importants li reclamen gènere i, ja s'ven prou poc perquè no s'hagi d'aprofitar lo que's pugui.

De sobte el carretó se li presenta al magí i li diu:

—Pauet, tu no't recordes ja de quan anaves enganxat als meus braços. Jo'n conservo un grat record i avui que puc ésser-té útil vinc a oferir-me.

Don Pablo escolta la veu del carretó veient en ell una esperança. El fa treure del recó on jèia, el netegen una mica i

els mossos del magatzem comencen a repartir carretonades de peces sense dificultat de cap mena. *Don Pablo* està satisfet i per poguer carregar més pès al carretó fa ferrar novament les rodes i li posa un fusell de més resistència. Son goig és tan viu que un diumenge fins li fa donar una repintadeta.

Mentre el carretó treballa s'aprofita el temps per fer reformes al garatge i cercar lloc a un nou auto-camió que ha sigut comprat darrerament.

Tot s'arregla en aquest món i al cap d'avall surten un dia els diaris dient: Ja està arreglat. Demà torna tothom al treball.

Don Pablo respira. Tornarien a actuar els auto-camions i el repartiment de peces i la facturació als trens ja pot fer-se amb normalitat.

Els mossos busquen lloc al garatge per encabir-hi el carretó, però el xòfer diu que allí faria nosa.

—On posem aquest carretó, *Don Pablo*?

—Tireu-lo al foc!

JEPH DE JESPU

El gran Teatre

Quan hagin vist la llum aquestes ratlles, s'haurà alçat el teló tot rebregat i brut com una guilla del *Teatre de les Corts*.

Els vells farandulers que en ell actuen, artistes de poc nom,

amanerats, dolents, de veu trencada i gestos grollerots, hauran ja fet més d'un paper... ridícul davant de la nació,

car com la companyia cau de fluixa i no té cap actor capaç de salvar sol la temporada,

ni molt menys direcció, i és l'obra que s'estrena un *espírito* millor dit, un *bunyol*,

sense argument, ni tēssis, ni propòsit que sia passador és de creure que el públic ple de fàstic indignat i furios

haurà xiulat tan a l'autor de l'obra, com a tots els actors

que hagin pres part en la fatal estrena de *La Concentració*,

revista teatral del gran García, Prieto de segon nom, qui de la companyia malestruga és també el director.

De fracassar-li l'obra, com desitjo en escriure aquests mots, tindrà de dedicar-se a corre-cuita a estrenar els dramons

que té ja preparats, i que a mi em semblen també tan inferiors

com l'obra inaugural, que anirà al foso o bé jo hi entenc poc.

La llista de les obres quina estrena es veurà, si no plou, i si el poble una nit no va al teatre per a calar-hi foc,

és la següent: *El Pacte d'Alhucemes*, tragèdia en vers heroic;

Responsabilitats, comèdia fina de diferents actors;

Les mares venjadores, drama històric, d'espectacle grandios;

Moroc i cristians, tragicomèdia de vuit actes o nou;

El nostre Alt Comissari, pantomima amb tangos i fox-trots.

Això entre les obres serioses, que del gènere *inferior*, de peces i sainets, en té una colla que faria molt goig

si no sabessim bé que són dolentes; *El gran governador*,

L'Ajuntament de les escombraries, *Jo vull fer eleccions!*

L'aspecte de la crisi, *Actes brutes...* A què donar més noms,

si de cap d'elles no vèrem l'estrena al *Teatre de les Corts*?

—Però, si es va aguantant la Companyia, si el poble, bon xicot,

s'empassa com un Pau el repertori, si aplaudeix desficiós,

què diràs tu, poeta rondinaire?— sento que em diu aprop una veu misteriosa com vinguda de l'altra part del món.

Què diré? És ben senzill, diré, m'escoltes? Que tots els espanyols som uns mansos, uns neules, uns calçasses sens gota de vivor.

Que coneixent que ens donen gat per llebra en lloc de té un cop fort i tirà al cap del *beco* la caçola,

ens cruspim el *guisot* remugant entre dents paraules tontes i tremolant de por,

com el gosset que espera la pallissa tot rosegant un os.

FLOK

El capellà pobre

No hi ha res que faci més pena que un capellà pobre. És a dir, si, hi ha una altra cosa: una criatura que demana caritat.

Al capellà pobre se'l veu tan sol, tan trist, tan desamparat, com a la miserable criatura. I això a nosaltres, que no som cristians, però que tenim un cor que no ens cab al pit, ens mou a la més profunda llàstima.

Aquesta tarda, a la Diagonal—tan elegant, tan severa, tan aristocràtica—n'hem vist un de capellà pobre. Segurament havia escollit aquell passeig per ésser en dels passeigs poc freqüentats. Duia un berret arnat, ratat, desformat, repelat, atropellat per la pluja i el sol. Duia un manteu sorgit, apedaçat. I duia unes espartenyas negres d'aquestes anomenades «silencios». Són unes espartenyas horribles, lamentables, que fan al home trist i el cohibeixen, i el fan solitari i esquerp, i l'enverinen d'una amargor incurable. Amb unes espartenyas així no es pot resar a Déu amb fe, ni es pot creure en un Déu que obligui als seus ministres en la terra a portar «silencios».

Nosaltres portàvem un llibre a la mà. Ell en portava un altre. El llibre i la seva misèria han fet que al passar, amb gran respecte, saludéssim al capellà pobre.

Un capellà pobre sempre fa creure, no sabem perquè, en una veritable vocació. En un capellà pobre, ademés—encara

Els gats i la rata

— Que vols dir que'ns el podrem menjar amb aquest amaniment?

que la vida no sigui una novel·la, segueix essent un melodrama—sempre hi veiem la víctima. I sempre ens vé a la memòria aquell infeliç abat Birotteau d'En Balzac.

Sabeu la fe que s'ha de tenir en un premi problemàtic — problemàtic fins per als capellans mateixos—quan un se troba sol, despreciat de tothom i en la misèria? S'ha de tenir tanta fe, com virtut la noia pobre que veu desfilar davant la seva pobresa el luxe, les joies, les pells precioses, l'or i l'alegria.

Potser la misèria amagui un fons de ambició fracassada, un odi a tot lo que riu i brilla. Però la misèria sempre ha despertat la nostra pena. Sabeu com reben els tristos, els miserables, els abandonats, els maleïts de la terra, unes paraules de consol, un gest d'afectuositat? Amb una alegria que els hi omple els ulls de llàgrimes.

Tot l'odi que tenim pels capellans rics i poderosos, que converteixen el seu sacerdocí en ofici vil, s'ha de tornar pietat davant dels capellans pobres.

ABEL FERRANT

PARLA L'AVI

Un atractiu poderós me porta, quasi sempre, vers els meus primers anys, perquè en aquells temps era estimat i estimava. Perquè aquesta virtut de confiança que més tard ha destruït el meu orgull, era l'instint joïós del meu ésser que no es distingia de la vida. Entre les causes que m'indueixen a recordar, heu's

aquí probablement la raó determinant i profunda: descansar quan la fatiga ha desarmat els braços per l'acció dintre la senzillesa que s'ignora dintre la debilitat amparada per l'amor i dintre la divina seguretat quan ens hem d'abandonar amb una menys fàcil a la força paterna que ens agafa amb la seva manassa.

L'existència fins als vint anys sembla una epopeia prestigiosa. Ens llencem a ella heròicament com dintre d'un territori per a conquerir. Descubrim les existències, però no pensem mai perquè seguim existint. Somriem victoriosos pels que, havent passat per on estem, mouen el cap escoltant-nos amb una ironia melangiosa. Si ells han fracassat, perquè també tenim de fracassar nosaltres? Si han perdut fe i valentia, perquè es vol que nosaltres també la perdem? Si tenen el geni cansat, que és ço que podrà oposar-se al nostre?

Són molts els que creuen que els somnis són la gaubança més clara, i la esperança i la passió els dos mitjans més poderosos del home. He demanat massa a l'existència i ella no tenia tot el que volia.

Cal no somniari massa enllà, com tampoc podem saltar fora de la nostra ombra. No fem res més que esperar sempre, apilotant i embellint els bens que la naturalesa ens ofereix. Però això no és res més que un joc d'infants per a enganyar-nos a gust, havent-la trobada il·lusòria i pobre fins el dia en que mirant millor he sapigut situar-me en el centre de les coses i divertir-me amb raquítics plaers, contentar-me amb el benestar familiar i reconèixer els meus desacerts.—F. C.

Notes d'allà baix

EL CANT

Ens és una distracció i un estimulant. Quan tots acoblats cantem les cançons nostres, tan nostres, oblidem per moments tots els nostres mals. Mentre obrim el cor a tots els vents, sembla que l'esperit es descarregui del seu aturdiment. Al vespre, tot cantant, la nit ens sembla menys ferèstega i més quieta, com si fés muixoni per escoltar-nos més bé. Sovint, al cantar *La sardana de les monges*, ens sorprèn la lluna d'una fàisó que talment sembla que somrigui, que somrigui...

UN MALALT

Temps passats, un company dels que s'estimen va caure malalt. Després d'arrossegat-se ací i allà, patint alta febra, l'enviaren a l'hospital. Al desitjar-li que tornés prompte entre nosaltres, mentre se'ns l'enduïen, el cor se'ns en hi anava.

UNA CEGUETA

Apenes si estava en la seva edat adolescent. Anava carregada d'una pesanta gerra plena d'aigua. Orba com era, caminava a les palpentes guiada per un minyó ja espigadet. La seva presència me feu pena, avergonyint-me en veure la càrrega feixuga que portava a l'esquena; una vergonya que revolta i ràbia contra el bordegàs que portava al costat... Pobra cegueta! Ella no tenia noció de la vida i portava sobre ses espatlles la negoció de tot sentiment de humanitat!

ELS MESOS

Són una cadena inacabable. L'un naix al morir l'altre i així van empenyent-se i fent-se lloc tots i cada u. Ací cada mes que naix representa una esperança. Però han fallat tantes vegades totes les bones i desitjades coses, que ja no fem cas de l'arribada dels mesos. S'acaba el maig i no espero d'ell més que la significació més gran de tot ço més gran i grat a la vista i al sentir.

Que les flors del mes que s'esmuny, siguin símbol i flors per a coronar la meua llibertat.

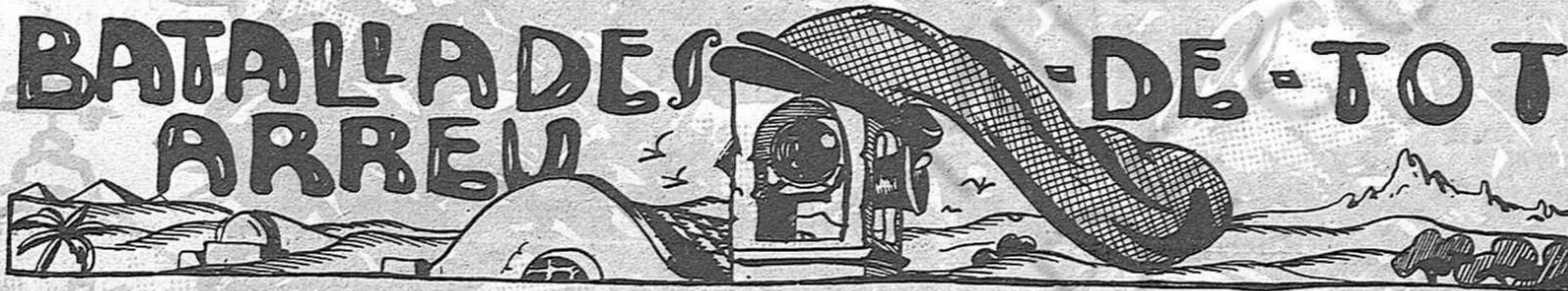
LES ORENETES

Arreu són les mateixes. El seu volar ple d'inquietuds, potser ens entrustiria si no fos que ja poca ens fa vibrar les cordes de la sensibilitat. Volen altes i baixes, arran dels núvols i lluny de les tempestes humanes. Suara se'n han aturat dues prop d'un rierol d'aigua fresca, s'han estimat i en tant han picossat l'argila pastosa, car així que comencen a estimar-se, ja van preparant el lloc on s'hi deuen ajocar els niarols.

Si sabem que per nosaltres no ens havia d'arribar un retorn a la terra amada, cap a la tardor—que serà primavera per nosaltres—abans de que s'envolin, al fer nostre gest de comiat els hi donaríem l'ànima...

F. SITGES PADROSA

Drius, (Melilla).

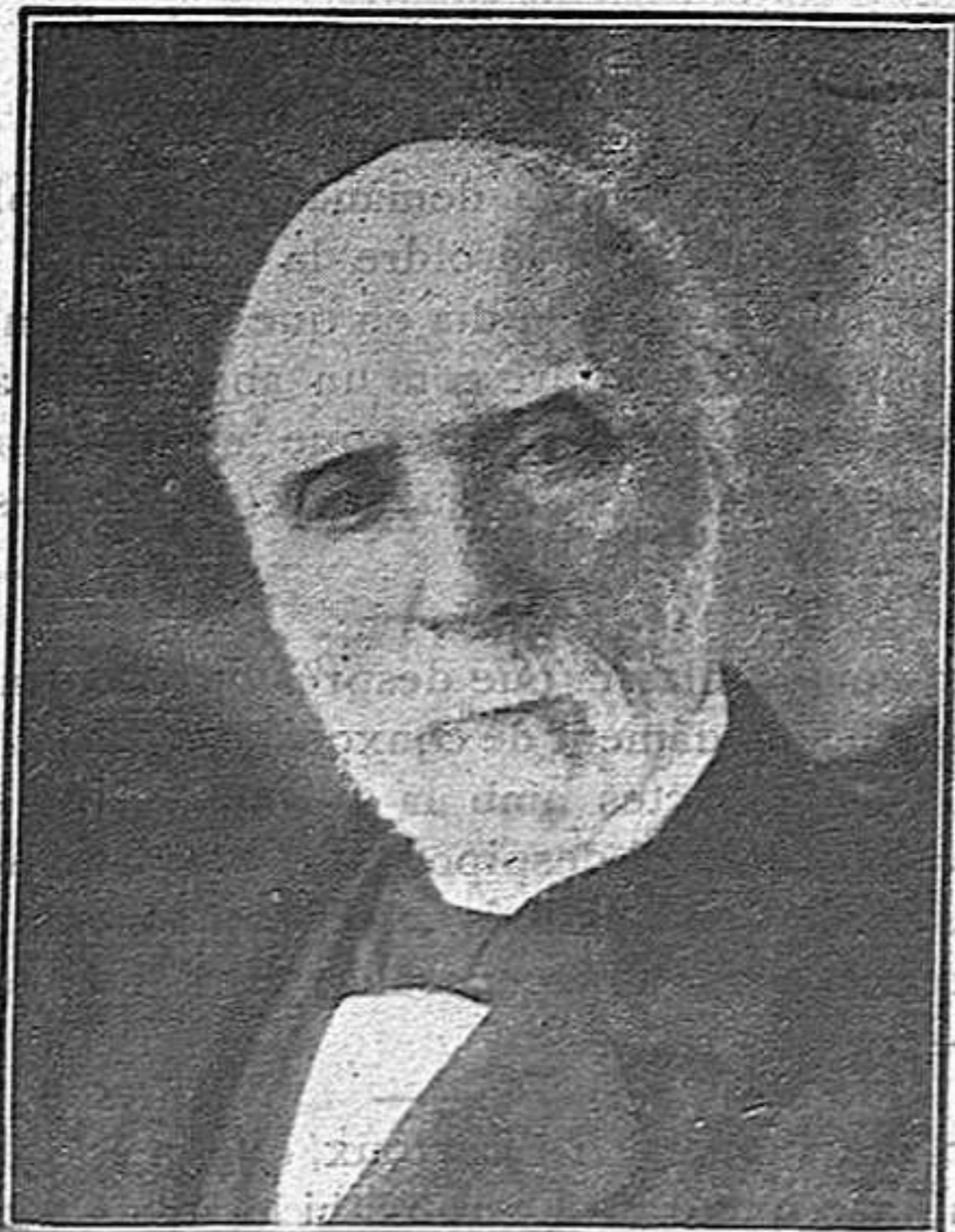
UN QUE HA MORT

Ha mort C. L. de Freycinet, una de les figures polítiques de més relleu de França. Freycinet no és un polític vulgar. Consagrà tota la seva vida a la pàtria, i la República—la verdadera—li deu etern agraïment.

Degut al talent natural que posseïa, actuà ràpidament i sense deixar rastres malignes tan freqüents dintre la política.

El mes d'octubre de 1870, Gambetta li confià la missió d'organitzar, més ben dit, d'improvisar tota una organització de combat. Freycinet complí el seu deure, i no és pas an'ell a qui es deu la derrota que donà la victòria a les tropes germàniques.

En 1879 fou nomenat President del Consell i

Charles de Freycinet

ministre d'Afers estrangers, passant després a ocupar el ministeri de la Guerra.

França ha perdut un dels seus millors homes, d'aquells homes que encara portaven dintre del cor una brasa rojament revolucionària del foc apagat pels que remouen els odís perquè torni esclatar una altra guerra que servirà per seguir dient que la culpa no és d'ells.

JA HI SOM!

Sí, senyors, sí, ja hi som! A vostès no els ho semblarà, però és així. Ja és aquí, ja farem broma, ja hi haurà alegria, regocijo i refocilamiento.

Ja tenim *diversión* col·lectiva, de tots, que és lo que cal, que's diverteixi la col·lectivitat, que's distregui tothom. La diversió particular no deu existir, com no deu existir la propietat particular, i consti que nosaltres no som propietaris.

Els espectacles deuen ésser públics, gratuïts, nacionals, de la pàtria, que'n participi del primer a l'últim dels ciutadans.

Cal si posar que tots sabran de lo que's tracta. Partint d'aquesta suposició, ja podríem fer punt i deixar-ho córrer. Però no. Precisament perquè només és una suposició.

L'espectacle a que ens referim, únic en aquest món i qui sap si també en l'altre, perquè lo que passa a l'altre nosaltres per ara no ho sabem, és el Parlament, el Congrés, la casa de la gresca, del xivarri, de l'enrenou i del mullador.

Començaran les sessions i hi haurà de tot i per a tots els gustos. Es xerrarà per les butxaques, algú cridarà, un altre voldrà acabar-ho a mormes, el d'allí es ficarà amb lo intangible i incommovible, el de més enllà protestarà de lo mal gastadores que són algunes famílies, un altre voldrà fer el miracle de saber lo que passa al Marroc, i fins n'hi haurà qui es posarà tossut en volguer sapiguer lo que tothom sap: qui és el responsable.

A riure! A riure! Nosaltres som partidaris de que s'organitzin trens especials per a anar a veure un espectacle tan suggestiu.

ASSASSINAT POLITIC

A nosaltres això dels assassinats ja no ens remou. En tenim a discreció, els suficients per a pastar nostre estoicisme. Som com un gran exercit, que avançant veu caure a cada pas a un dels seus soldats.

No obstant, l'assassinat del delegat de la República dels Soviets a Lausana, M. Vorovsky, ha de cridar la nostra atenció. No precisament pel fet estricte de la mort d'un home ni perquè aquest sigui delegat de la República Roja, sinó per la diferència que s'ha volgut establir entre un delegat reconegut i per a reconèixer.

Vorovsky, que encara no havia pogut acreditar la seva personalitat prop de la Conferència que

tan infructuosament s'afanya per a restablir la pau al proper Orient, fou assassinat per no haver pres les necessàries precaucions la policia del Estat federal.

Però ve't ací que el Govern suís no vol aparèixer com a culpable ni tampoc les autoritats inter-

Vorovsky

aliades. Al leguen uns i altres que Vorovsky no era pas un delegat. I bé, era un home. Per lo vist, mereix més respecte un delegat que un home.

Vorovsky, molt cert, no era un delegat oficial, però era un home de la novella República dels Soviets, un home de les idees noves, i per aquest motiu, no per altre, ha sigut assassinat.

Tots els que governen actualment a Rússia tenen fama, entre la premsa burgesa, de perdularis i altres mèrits per l'estil. Ja sabem que no és així. Concretant-nos al cas de Vorovsky, ell era enginyer, i solament per la persecució que'l feia objecte el règim zarista ingressà an el partit bolxevista.

Aquest assassinat és un crim més de la reacció. Ara que vagin demanant clemència pel jove Titkon i altres.

LA GANA

Tots els extrems són dolents, així ho diuen, i com que no volem molestar a ningú amb una discussió que al fi i al cap no ens donaria cap resul-

tat pràctic, ho deixarem estar donant-hi la nostra plena conformitat, modo i manera de que tothom quedí content, cosa ben difícil per cert en aquest temps de descenton general.

I anem al cas. An el cas, ben mirat, ja hi som, perquè ja ho hem dit: venim a parlar de la gana. No es tracta de cap poble afamat ni que nosaltres ho estiguem, no. Es dir, d'un poble, sí. I perdonin lo que puguin semblar vacilacions, que no ho són pas. No cal demostrar-ho. Creiem que n'hi ha prou amb la nostra paraula, i el que no hi estigui conforme que aixequi el dit.

El poble del que havem fet menció, és França. Ens sap greu parlar de França, al menys en el sentit que ho havem de fer. Voldríem que no en tingués gens de gana, que fos un poble saciat i satisfet. Però, amics, no és així. Què hi farem!

França té gana, té gana de reivindicacions, de

—La bèstia.— Es fals que jo vulguig escanyar aquests petits: tan sols me'ls vui menjar.

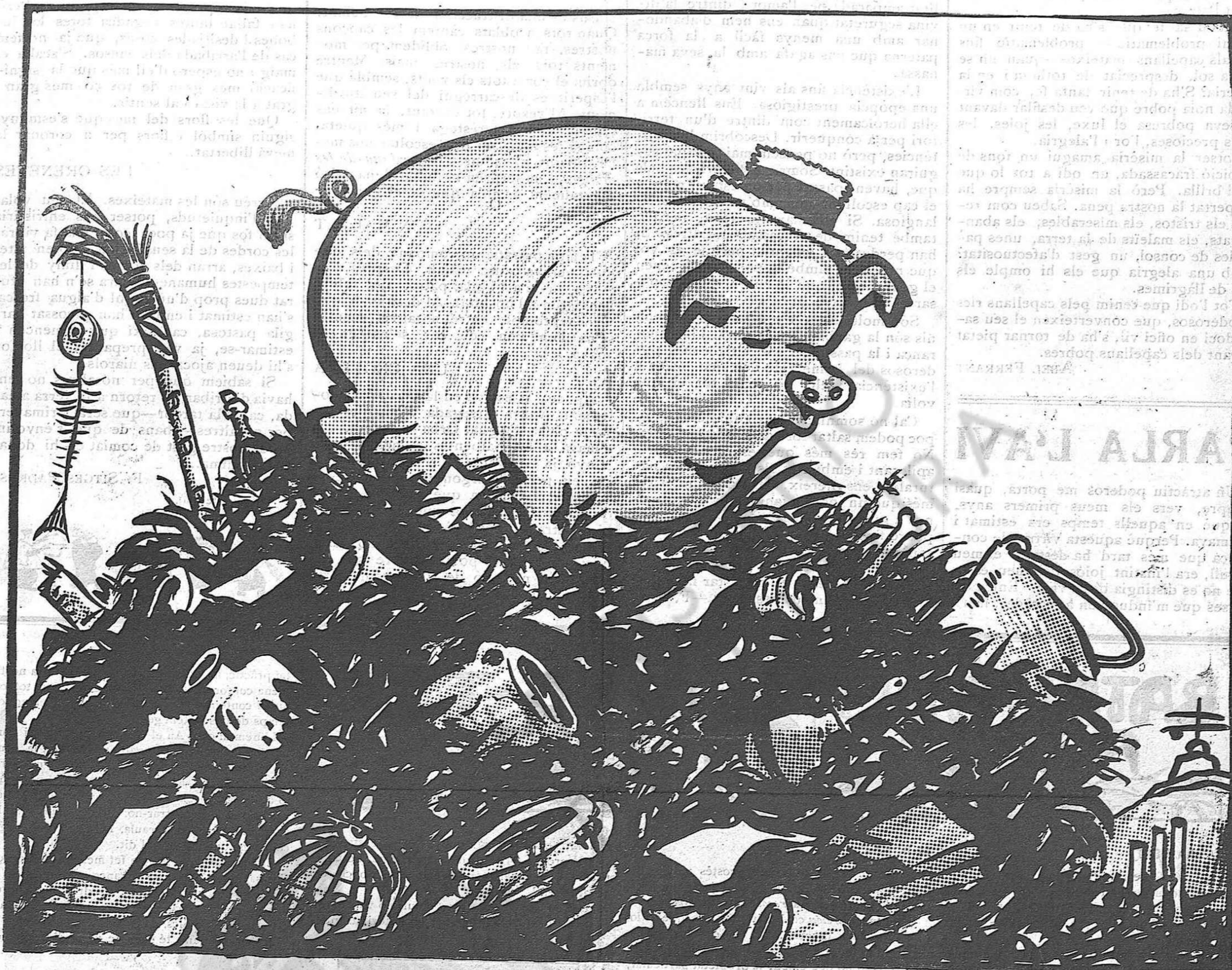
(De Kladderatsch, Berlín)

reparacions i d'un grapat de coses que acaben amb cions, sense que s'hagi de pensar mal.

Potser aquesta fam és un xic comprensible després de tantes privacions com ha passat. Però la primera condició del malalt, quan arriba a la convalescència, és sapiguer lo que li convé i lo que li pot fer mal.

França és de mal acontentar. No la satisfà res de lo que proposa Alemanya. En vol més, ho vol tot. Hauria de considerar quina és la situació del món, i que si durant la guerra feia un sacrifici per la llibertat, ara l'hauria de fer pel benestar de tots els pobles i pel d'ella mateixa.

PANORAMA BARCELONI

A l'istiu tota euea viu

Arri allà, farts!

El tristement cèlebre govern d'Espanya, ha fet sortir una disposició assignant una paga de mil pessetes anyals, an els capellans que fan estudi en els pobles mancats de mestre.

Pensar això i reflexionar que encara existeixen cinc mil mestres que esperen plaça, quasi bé fa agafar basca.

Mireu-se'ls que grossos i que rojos estan! I encara no tenen prou paga, que tenen d'intimidat a l'Estat fins a aconseguir un emolument i un sou que de dret perteneix a un altre!

Quan més valia que si altre no, aquelles pessetes s'haguessin destinat a socórrer infinitat de famílies de mestres jubilats que, després de vint, trenta i més anys d'abnegats serveis, estan cobrant molts d'ells, cinc rals diaris i es moren tots de fam!

Quina falta li té de fer aqueixa subvenció a un rector que s'engreixa com un d'ell, de tan tip que va?

Quines sobres foren les d'aquells mestres desgraciats que percibessin a les seves velleses una gratificació així, com a recompensa a son treball?

I no val més donar un plat d'escudella a un esvaït, que concedir-lo a un que per l'egoisme s'aconsoi de reventar-se? Ai, pobra Espanya! Ara si que fas l'últim badall. Els mestres que eren els

únics que't podien salvar, els has abandonat; i ara és quan poses a son lloc, als qui més tard et treuran els ulls.

MIQUEL RIBALTA

UNA FESTA ARISTOCRÀTICA

Mentre els carrers de Barcelona estan plens de brutícia, l'alcalde de Barcelona, no el marquès de Alella, dona balls per a celebrar el compleany de S. M. el Rei. Això, el que En Fernandito demostrí així els seus sentiments monàrquics, no ens sembla malament. Lo que si ens sembla malament és que ho faci com alcalde de Barcelona, i a mtja nit pari el ball i faci cantar a la concurrència allò de:

La Virgen María es nuestra protectora...

Vaja, home!

L'orga d'En Lerroux, que és, naturalment, un orga de gats, té una secció de broma—això de la broma s'ho pensen ells!—que es diu «Fruta prohibida», però que més justament podria dir-se «Fruta averiada», ja que allò només pot ésser fruit d'un cervell malalt.

En aquesta secció es fa broma amb un partit polític català que demana gent que els ajudi en les eleccions. Això a l'orga d'En Lerroux li sembla ridícul, i resumeix: *de lo que no hablan és de espa-*

gar». No en parlen, segurament, perquè no són lerrouixistes, perquè tenen dignitat, i perquè certes coses no es venen, si no s'és lerrouixista...

Se'ns assegura molt formalment que una important corporació barcelonina, que no és la «Lliga»—perquè aquests ja hi estan fets a la pudor,—ha demanat a Alemanya un gran número de carettes preservadores dels gassos asfixiants. A que no endavinen per a que serviran?

Les eleccions per a diputats provincials han sigut fixades pel govern. Tindran lloc el dia 10 del vinent mes de juny.

Trampes, trampes, tot són trampes, quan s'acosta l'elecció, perquè aquell que no fa trampes no podrà menjar turró.

Figureu-vos el que passarà amb aquestes eleccions que per un pèl només no entren a la vuitada de Corpus.

Allò de la dimissió de l'Alcalde a causa de la topada amb el governador, va ésser una bola, un balló d'essai, només. El mateix Marqués d'Alella ha declarat que no tenia perquè presentar la dimissió al govern, si el govern no li havia donat el càrrec.

Així estem? Què espera doncs per a dimitir, que li demani el veïnat?

Pobret d'ell que es fes un plebiscit! No fora pas alcalde cinc minuts més.

L'Alcalde ha entregat al Cònsul Francés un xec de 500.000 francs. Ens sembla molt propi que aquesta quantitat serveixi per un poble devastat durant la guerra, però me sembla millor seria que s'ocupessin de la gent que hi a Barcelona sense pis. Els barcelonins ho agrairien millor.

Els elements d'Acció Catalana es proposen lluitar en les vinentes eleccions provincials presentant tres candidats tivadets.

Ja cal que vigilin, car estic segur de que regionalistes i radicals faran alé per taf de ter-los víctimes d'alguna mala acció.

Vinga sessions, vinga demanar peles i explicacions a l'alcalde per a resoldre la tarifa que s'ha d'establir quan arribi el dia en que les escombraries ja es puguin vendre com un abonament agrícola. Aviat ens faran creure que els que manen estan disposats a fer-se seu el negoci de les escombraries.

Ara només faltaria que després de les xafarderies intencionadament de conxorxa, vegéssim com la «Lliga» fa pactes amb la Lligueta. Això seria el comble. Seria el despiporten de la farsanteria si Acció Catalana arribés a fer cap conveni amb els que porten una cucurulla per a no avergonyar-se.

En aquell orga d'En Lerroux, que ja és més de l'Emiliano que d'En Lerroux, hi ha una altra secció que ens fa molta gràcia, que ens en fa més que En Vidal i Guardiola que ja és dir. Aquesta secció, en la que dona compte de tots els actes que celebra el partit camí de la república, té un títol molt escaient: *Partido radical. I en aquesta secció s'hi llegeix: «Ateneo Radical del distrito... Gran baile extraordinario.» «Juventud Republicana Radical del distrito... Dia... Representación del drama histórico Carlos II el Hechizado.»*

I així feu la revolució, béns?